

FILIPPI LEVÉL

1. Fejezet

Pál apostolt Jeruzsálemben tartóztatták le és a cézareai börtönben tartották két évig. Ezek után a császárhoz fellebbezett és így fogvatartottként vitték őt Rómába, hogy kihallgatást kaphasson a császártól és elmondhassa panaszát. Ezután még két évig várakozott, hogy kihallgatására sor kerülhessen, és addig Rómában háziőrizetben tartották, miközben állandóan hozzá volt láncolva egy római őrkatonához.

Rómában körülbelül tízezer elit osztályhoz tartozó katona szolgált, akik császári testőrök voltak. Ezek közül egy, folyamatosan, váltásban két éven keresztül Pálhoz volt láncolva. Ez nagyszerű tanubizonyosság tételi lehetőség volt Pál számára, mert nem tudtak elmenni onnan. Az ő bizonyágtételei nyomán a császár udvartartásának igen sok tagja fogadta be Jézus Krisztust, és Rómában igazi ébredés volt.

Miközben Pál a császár előtti kihallgatására várakozott, a filippi gyülekezet gyűjtést szervezett neki, és el is küldtek neki mindent igen bőkezűen. Epafroditosz vitte el neki az adományt, és az úton súlyosan megbetegedett, de mégis eljutott Pálhoz. A filippiekhez írt levél tulajdonképpen egy köszönő levél mindazért a pénzért, amit Epafroditoszon keresztül eljuttattak neki.

Ezt a levelet Pál nem apostolként címezi a gyülekezetnek, mint a leveleinek többségét, hanem ez egy olyan levél, amit barát ír a barátának, mert az egész levél baráti melegséggel van átitatva. Érdekes, hogy a levél nyelvezete örömet és boldogságot fejez ki az elejétől a végéig, annak ellenére, hogy Pál mindezt fogvatartása közepette írta.

A hagyomány szerint van egy börtön Rómában, amelyet úgy mutatnak be, mint Pál fogvatartásának helyét. Ez egyáltalán nem egy bizalomgerjesztő hely, a föld alatt található, és a fény egy mennyezeti ablakból szűrődik be.

Ennek ellenére Pálban meg volt az égő fény. Azt írja, hogy megtanulta, hogy bármilyen helyzetben is van, legyen elégedett azzal, mert nem a körülményekben, hanem Krisztusban van a hite, és az nem változik.

Nagyon fontos, hogy mi is megtaláljuk a saját elégedettségünket Jézus Krisztusban, mert akkor megtanulhatjuk, hogy bármilyen körülmények között boldogok lehetünk.

Pál és Timóteus, Krisztus Jézus szolgálói

A szolga szó itt a pontosabb fordítás szerint rabszolgát jelent.

Jézus Krisztus rabszolgáival kapcsolatban volt egy mondás: „Őt szolgálni olyan, mint királyként uralkodni.”

A dulosz, a rabszolga nem egyszerűen csak szolgát jelent, mert ha a szolga nem szerette a munkáját, akkor elmehetett és valahol máshol szegődhetett el ismét

szolgának. Nem így a rabszolga! Akár tetszett, akár nem, rabszolgaként az urad tulajdona voltál, nem mehettél el, hanem egész életeden keresztül rabszolga maradtál.

mindazoknak a Krisztus Jézusban hívő szenteknek

A szent szóval már oly sokszor visszaéltek, hogy elvesztette a valódi jelentését. Eredetileg a görög hagiosz szóból ered, amely azt jelenti, hogy odaszánt, elkülönített. Azoknak ír tehát Pál, akik Jézus Krisztusnak szánták oda magukat.

akik Filippiben vannak, püspökeikkel és diakónusaikkal együtt:

A püspök eredetileg a helyi gyülekezet vezetőjét jelentette, a diakónusok pedig a templomi munkások voltak a gyülekezeten belül.

Emlékeztek, hogy Filippi volt az első európai állomás Pál missziós útja során. Troászban volt, amikor egy vízióban egy makedóniai ember hívta őt, hogy segítsen nekik, és Pál azonnal hajóra ült Makedónia felé, majd Filippibe érve egy csoport zsidó asszonnyal találkozott, akik szombaton a folyó mellett imádták Istent.

Ebből látható, hogy Filippiben nem volt nagy a zsidó közösség, hiszen abban a közösségben, ahol legalább tíz felnőtt zsidó férfi volt, egy zsinagógát kellett építsenek. Ha viszont nem volt ennyi felnőtt férfi, akkor rendszerint egy folyó mellett találkoztak, és így találkozott Pál a nőekkel, megosztotta velük az evangéliumot, és sokan be is fogadták Jézust.

Igy kezdte el a munkát Filippiben, de nem sokáig lehetett ott, mert a zsidók, akik megtudták, hogy az asszonyok megtértek, addig szították a helyzetet, amíg letartóztatták és megverték Pált, majd börtönbe vetették Szilásszal együtt. Ott mindketten énekeltek, amikor egyszer csak éjfél táján a börtön falait egy földrengés rázta meg, kinyíltak az ajtók és szabadokká váltak. Amikor a börtönőr felébredt az álmából, és meglátta, hogy mi történt, vette a kardját és majdnem öngyilkos lett, amikor Pál elkiáltotta magát, „Semmi kárt ne tégy magadban, mert mindnyájan itt vagyunk!”

A római törvények szerint, ha rabokat őriztél, és a rabok megszöktek, akkor a te fejedre szállt a rabok ítélete, és jobb volt öngyilkosnak lenni, mint a római igazságszolgáltatás haragját elviselni.

A börtönőr bejött Pálékhöz és azt kérdezte tőlük, hogy miként tudna ő is üdvözülni. Pál azt válaszolta neki, hogy „Higgyél az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülni fogsz”.

Ekkor a börtönőr a házába vitte, lemosta Pál hátáról a vért, amely a verések eredménye volt, és enni adott nekik.

Pál megosztotta az evangéliumot a családdal és ők mindnyájan befogadták Jézust a szívükbe, és mindnyájan megkeresztelkedtek. Ez volt a Filippi gyülekezet alapításának kezdete. A város előljárói azután azt üzenték a börtönbe, hogy engedjék el Pált, mert nincs mivel vádolják őt. De Pál azt mondta, hogy őt, mint római állampolgárt ártatlanul verték meg, és most tévednek, ha azt hiszik, hogy csak így egyszerűen elküldik őt innen. Maga a polgármester jöjjön ide, és kérjen bocsánatot. Ez aztán meg is történt.

Ebből a kis magból a Szentlélek hatalmas munkát végzett, és a gyülekezet olyan nagyra nőtt, hogy vezetőkre és diakónusokra lett szükség, és végül igen bőkezű adományt is tudtak Pálnak küldeni.

kegyelem néktek és békesség Istentől

Pál tipikus köszöntése, gyakran nyitja ezzel leveleit.

a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Szeretném itt kiemelni, hogy az Úr nem az Ő neve, hanem a rangja. Amikor azt mondjuk, hogy az Úr, akkor a mi hozzá fűződő viszonyunkról beszélünk. Jézus az Ő neve, az Úr az Ő tisztsége, a rangja. Ha az Úr titulust használjuk, akkor ezzel azt is éreztetjük, hogy osztozunk a Pál által elfoglalt helyen: Krisztus rabszolgái vagyunk.

Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor megemlékezem rólatok,

János azt írta, hogy: „A legnagyobb örömöm az, ha a gyerekeim igazságban járnak.” Ez elmondható minden lekipásztorról is, mert a legnagyobb öröm, ami őt érheti az, ha tudja, hogy azok akik az ő szolgálatának gyümölcseként a hit gyermekei lettek mindvégig az igaz úton járnak.

A szolgálatnak hatalmas jutalmai vannak. Olyan gyönyörű látni azt a hatalmas munkát, amelyet az Isten a különböző területeken végez!

Ma odajött hozzám egy hölgy a férjével és a kislányukkal, és könnyekkel a szemükben mondták: „New York-ból jöttünk, az ön rádióműsorát hallgatjuk, és elindítottunk egy bibliatanítást a házukban, hallgatjuk az ön kazettáit és hatalmas módon megáldott Isten, mert nagyon sok ember jön a tanításra. Nagyon örülünk, hogy végre találkozhatunk önnel.” És folytak a könnyeik.

Milyen nagyszerű, ha az ember láthatja munkájának gyümölcseit, és mennyire hálás vagyok Istennek, hogy általa használt eszköz lehetek!

Pál ugyanígy adott hálát Istennek azokért a hírekért, amelyek Filippiből érkeztek, ahol továbbra is a hit szerint éltek a hívek.

Én is mindig, amikor csak rátok gondolok Istennek adok hálát az Ő munkájáért, amit a Lelkén keresztül végez bennetek.

és mindenkor minden könyörgésemben örömmel imádkozom mindnyájatokért, mert közösséget vállaltatok az evangéliummal az első naptól fogva mind a mai napig.

A közösség azt jelenti, hogy a hívek éveken keresztül együtt vannak. Itt az általuk küldött segítség is a közösségvállalás része volt.

A Galata levélben azt írta Pál, hogy akik az Igét tanulják, azok a jó cselekedeteikkel kell ezt nyilvánvalóvá tegyék, és a Filippi gyülekezet éveken keresztül hűségesen támogatta Pált, és megosztotta vele javait.

Emlékeztek a korai egyházra, amikor a hívek eladták minden tulajdonukat és a pénzt az apostolok lábai elé helyezték, mindenük közös volt. Ugyanez a közösség működött Filippiben is.

Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.

Ez a nap Jézus Krisztus eljövételének napja lesz, és biztosak vagyunk benne, hogy az Isten folytatni fogja azt a munkát, amit elkezdett.

Pedig gyakran nincs meg bennünk ez a bizonyosság. A Zsidó levél szerint Jézus a hitünk szerzője és beteljesítője is, tehát fel kell ismerjünk, hogy amit Isten elkezdett, azt be is fogja fejezni. Ő nem olyan mint mi, Ő nem kezd el egy csomó dolgot úgy, hogy aztán elfelejti befejezni.

Így kell gondolkoznom mindnyájatokról, mert szívemben hordozlak titeket, mivel fogságomban is, az evangélium védelme és megerősítése közben is mindnyájan együtt részesültök velem a kegyelemben.

Itt ismét látható a levél személyes jellege, Pál szívéből árad a mondanivaló felénk, és itt rámutat arra ismét, hogy közösen együtt részesülnek Isten kegyelméből.

Mert tanúm az Isten, mennyire vágyódom mindnyájatok után a Krisztus Jézus szeretetével;

Pál azt írta, hogy „Krisztus szeretete kötelez”, vágyott arra, hogy Krisztus szíve legyen az irántuk érzett szeretetének hajtóereje.

és imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel;

Egy mondás szerint „ismerni Őt, annyit jelent, mint szeretni Őt.” Jézus azért mondta, hogy tanuljunk róla, mert azt akarja, hogy megtudjuk, hogy mennyire szeret minket. Ismerjétek hát meg, hogy mennyire szeret titeket, mert Jézus tudja, hogy minél jobban megismerjük, annál jobban megismerjük az Ő szeretetét is, és annál jobban tudunk válaszolni arra a szeretetre, annál jobban fogjuk Őt szeretni.

hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek a Krisztus napjára,

A kifogástalan szót itt Pál abban az értelemben használja, hogy „őszinte”.

A szó eredete azt jelentette, hogy faggyú nélküli. A római időkben sok műkedvelő volt, bárki aki talált egy kalapácsot valahol elkezdett márványt faragni, így a mostani múzeumok megteltek ezekkel a márványszobrokkal. Természetesen nem mindenki tudott tökéletes munkát végezni, mondjuk elcsúszott a kalapács az orr faragása közben, és leütötte a szobor orrát. Nagyon okosan összekeverték a márványport faggyúval és feltették a szobor orrát, amely pont úgy nézett ki, mint az eredeti.

A boltban aztán megtetszett neked a szobor, megvitted, hazavitted és odaállítottad a bejárat elé. Jöttek a forró nyári napok, és amint egy nap elsétáltál a szobor előtt, látod, hogy az orra elolvadt és ráfolyt az ajkakra, mert faggyúorrú volt. Ezért mondták hogy faggyú nélküli, tehát innen ered az őszinte szó: eredetit, csalás nélkülit jelentett. Azt akarta Pál is, hogy eredetiek legyenek a filippiek a hitükben, semmi megjátszásra nem volt szükség.

és gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit

Az igazság gyümölcse a szeretet, az öröm és a békesség.

és gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására.

Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja,

A filippiek figyelemmel kísérték Pál karrierjét, tudták, hogy Jeruzsálemben letartóztatták, tudták, hogy börtönben volt Cezáreában, azt is tudták, hogy a császárhoz fellebbezett, és hogy most a római fogságát tölti. Nagyon tisztelték és szerették őt, és amikor megtudták, hogy ilyen mondvacsinált vádak miatt tartják fogva őt, akkor azt érezték, hogy ez egy hatalmas tehetség elpocsékolása, azt gondolták, hogy Isten hatalmas hibát követett el azzal, hogy megengedte, hogy e hű „keresztes lovag” a börtönben senyvedjen.

Gyakran mi sem értjük, hogy Isten miért enged meg bizonyos dolgokat, mert a mi szemszögünkből Isten komoly hibát követ el. Gondoltatok-e már valaha arra, hogy Isten a ti életetekben is elkövetett hibákat? Én sokszor gondoltam, hogy Isten most biztos tévedett a körülményeim alakításával kapcsolatban.

De Pál itt arról biztosítja a híveket, hogy minden ami történt azt Isten az evangélium terjesztésére használta fel. Hatalmas dolog az, ha akkor is látni tudjuk Isten kezének munkálkodását, amikor személyesen hátrányba kerülünk, és amikor olyan dolgok történnek, amiket mi sohasem választanánk magunk számára.

A minap elindultam otthonról, de hirtelen eszembe jutott, hogy elfelejtettem magammal hozni a szemüvegemet, így visszamenetem a házba, de nem láttam a szemüveget az asztalon, és akkor jöttem rá, hogy a zsebemben van. Szenilitásnak nevezik a dolgot, az öreg korral jár. De amikor visszaindultam az autómhoz, egy gondolat került a fejembe: Vajon nem lehet, hogy az Úr meg akart menteni egy balesettől?

A balesetek olyan másodpercnyi pontossággal történnek, hogy egyetlen pillanatnyi késés megóvhat attól, hogy belekerülj egybe az utad során. Köszönetet mondtam az Úrnak, mert „én nem tudhatom azt, amit Te tudsz, és még a kis buta bárányaidra is vigyázol, olyanokra is, akik nem képesek magukra vigyázni.” Akármi is volt, köszönetet mondtam Neki.

Nagyon fontos ráébredni, hogy bármi is történik velem azért van, hogy az Úr a jó munkáját véghezvigye bennem, mert Istennek terve van az életemmel.

Pál a rómaiaknak írta, hogy *Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál.* Pál a fogvatartása közepette is meg tudta látni, hogy Isten milyen jó dolgot végzett az ő rabságán keresztül, ezért biztatja a filippieket, akik hajlamosak voltak arra, hogy megkérdőjelezzék Isten döntését, hogy e kiváló apostolt miért „pazarolja el” a börtönben. Biztosítja őket, hogy Isten keze van mindebben és az Ő céljai a fogvatartása közepette is munkálkodnak.

Mielőtt Pál a Róma felé tartó hajóútján egy 14 napig tartó hatalmas viharba keveredett a Földközi tengeren, figyelmeztette a kapitányt, hogy ne induljon el, mert a veszély előre látható. A hajóskapitány azt mondta a római századosnak, aki Pált őriztette, hogy „miről beszél ez a fickó, hisz én ismerem a tengert, mert egész életemben hajóztam, de ő csak egy szárazföldi ember, semmit sem tudhat erről.” A százados beleegyezett, hogy elinduljanak.

A hatalmas vihar megérkezett és 14 napig se napot se csillagokat nem láttak, a hajó hánykolódott a tengeren, a vitorlák darabokra törtek, ki kellett dobjanak minden terhet és a tenger kegyelmére bízták magukat. Mindenki tengeribeteg volt és nyomorultul érezte magát. Tizennégy nap után Pál így szólt hozzájuk: „Ugye, mondtam, hogy nem kellett volna elinduljatok!

Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó.

Mert ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgálok. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón.

Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.

Egy szigetre kell kivetődnünk.”

Az Úr Málta szigetének kormányzójához akart elérni, és mindez csak egy szokatlan mód volt arra, hogy Pál Máltára kerülhessen, mert nem így tervezték ugyan, de Isten egy kissé eltérítette őket. Pál nem tudta volna rávenni a kapitányt arra, hogy Máltára menjen, de az Úr szerette volna az ottani lelkeket is elérni, és Pál bizonyágtételei nyomán valódi ébredés kezdődött a szigeten.

A fogságban tartása is mind az evangélium terjedése miatt volt,

mert ismertté lett az egész testőrségben, és mindenki más előtt is, hogy Krisztusért viselem bilincseimet,

Más fordítás szerint helytartóság, amely Néró palotáját jelentette Rómában. Egyéb forrásokból tudjuk, hogy Nérónak nagyon sok szolgája jutott Krisztus hitére abban az időben.

úgyhogy az Úrban testvéreink többsége fogságom körülményeiből bizalmat merítve félelem nélkül, bátran szólnak Isten igéjét.

Amikor látták, hogy Pál milyen bátorságról ad tanubizonyságot, amikor a római testőröket is Krisztus hitére vezette, valamint hogy a nyilvános bizonyágtételei milyen erőteljesek, a többieket is megerősítette, hogy félelem nélkül osszák meg az Urat másokkal. Pál ezért mondta, hogy minden jó úton halad, mert Isten dolgozik ezekben a dolgokban, és még a fogsága is ezért van.

Némelyek ugyan irigységből és versengésből, de mások jóakaratból hirdetik a Krisztust: ezek szeretetből, mert tudják, hogy az evangélium védelmére rendeltettem, azok pedig számításból, nem tiszta lélekkel hirdetik a Krisztust, mert azt hiszik, hogy gyötrelmet okoznak nekem fogságomban.

Mivel Pál dinamikus és erős vezető volt megvoltak a barátai, de az ellenségei is. Ez a vezetés ára. Önmagában csak az a tény, hogy Isten téged használ, ellenségeskedést, irigységet fog kelteni az emberek szívében, és Pál sem volt kivétel ez alól. Sokan irigykedtek Pál szolgálatára, és arra, amit Isten rajta keresztül végzett, és próbáltak előnyt kovácsolni fogvatartásából.

Az alap motivációjuk az volt, hogy irigységből és versengésből megpróbálják a saját királyságukat kiépíteni, az embereket maguk mögé állítani, de Pál ennek ellenére örült annak, hogy ezt csinálják. Ő jó példája a valódi keresztény lelkésznek, mert nem érdekelte, hogy kié a dicsőség, csak az, hogy Krisztus munkája előre haladjon.

Amikor Isten egy másik gyülekezetben kezd munkálkodni, akkor ahelyett, hogy irigykedés vagy versengés költözne a szívénkbe, inkább örülnünk kellene, hogy Isten Igéjét eljuttatják sokakhoz, még akkor is, ha nem megfelelő ösztönzés miatt teszik ezt.

Mert miről is van szó? Egyedül arról, hogy bármelyik módon, akár színlelésből, akár meggyőződésből: Krisztust hirdetik, és én ennek örülök. Sőt még inkább örülni fogok. Mert tudom, hogy ez üdvösségemre válik a ti könyörgésetek és Jézus Krisztus Lelkének segítségével által.

Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni érterem, akár életben maradok, akár meghalok.

Pál ekkor éppen a császár előtti kihallgatása előtt volt, és nem tudta, hogy életet vagy halált fog rá osztani Néró. Tudta, hogy Néró teljesen szembefordult Jézus Krisztus evangéliumának hirdetésével, azt is tudta, hogy a császár saját fenyegetettségének látta Krisztust, mert azt a parancsot adta, hogy az emberek őt, a császárt kell istenítsék. Akik ezt megtagadták azok halállal lakoltak.

Pál tehát egy ilyen önkényuralkodó elé kell álljon, és ezért kéri őket, hogy imádkozzanak azért, hogy ugyanolyan bátor legyen, mint mindig. „Nem fogok

meghátrálni csak azért, mert ezzel az elnyomó uralkodóval kell farkasszemet nézzek, mondja, még akkor is, ha a következmény az életembe kerülhet”.

A történelmi események tekintetében nagyon érdekes, hogy Pál kétszer kellett megjelenjen a császár előtt. Először Cezáreában történt letartóztatása után történt ez, és akkor szabadon engedték, mert az ellene felhozott vádpontok alaptalanok voltak. Néhány évvel később a letartóztatása után Rómába vitték, megjelent Néró előtt, és a császár döntése a lefejezés volt, amelyet végre is hajtottak.

Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy helytartók és királyok előtt kell megjelenjenek, de ne gondolkozzanak azon, hogy mit kell majd mondjanak, mert a Szentlélek még abban az órában megadja a megfelelő szavakat, és ezek a beszédek a bizonyágtétel lehetőségei lesznek. Amint elolvassuk az írásokat Pál kihallgatásairól Agrippa király, Félix, valamint Fesztusz előtt, láthatjuk, hogy Pál minden esetben kihasználta az alkalmat, hogy bizonyágot tegyen a Lélek munkájáról amely a saját életében történt.

Minden ilyen lehetőséget egy Jézus Krisztusról tett bizonyágtétellel formált. Minél magasabb pozíciójú ember előtt állt Pál, annál erősebb és meggyőzőbb volt Pál bizonyágtétele, mert Pál mindig arra gondolt, hogy ha ez az ember megtér, akkor ez egy hatalmas lépés lenne ez evangélium terjesztésére.

Agrippa király előtt egy igen határozott bizonyágtételt tett, és amikor a vége felé járt így szólt:

Hiszel-e Agrippa király a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel.”

Agrippa így szólt Pálhoz: „Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztyénné legyek!”

Pál pedig így válaszolt: „Kérem az Istentől, hogy előbb vagy utóbb nem csak te, hanem azok is, akik ma hallgatnak engem, olyanná legyenek, amilyen én is vagyok e bilincsek nélkül.”

Amikor Pál Néró elé került akkor lehetett igazán elemében! Biztosan tudta, hogy ha sikerül Nérót megtéríteni, akkor gondoljunk csak bele, hogy az mit jelentett volna az evangélium szempontjából! Biztos vagyok benne, hogy a legkeményebb bizonyágtétel volt az, amit valaha valaki a történelem során tett.

A történelmi tanulmányainkból tudjuk, hogy Néró egészen addig a pontig, amíg Pál megjelent előtte, egészen elfogadható vezető volt. Ezután viszont Néró személyisége hirtelen és drámaian megváltozott, és majdnem örüllté vált, sokan azt is tartják, hogy eszét vesztette. Nagy a valószínűsége, hogy Isten lehetőséget adott neki Pálon keresztül, hogy megtérjen. A tanubizonyág olyan erőteljes lehetett, hogy ennek visszautasítása következtében Nérót démonok szállták meg, és erre engednek következtetni az ezután történt események is.

Néró megőrült, és embertelen módon üldözte az egyházat. A keresztyéneket a kertjének oszlopaihoz kötöztette, galyakat tettek körük és meggyújtották, hogy este fényt adjanak a kertjének. Aztán meztelenül beült a harci kocsjába és versenykört futott szlalomozva a máglyarakások körül, amelyeken a keresztyének égtek.

Végül felgyújtotta Rómát, mert egy új és nagyobb Rómát akart építtetni, amelyet önmagáról akart elnevezni, de a keresztényeket vádolta a tűz miatt. Ekkor fogták el Pált Efezusban és Rómába szállították, majd végül lefejezték.

Nem tudjuk biztosan, hogy Pál ezt a levelet az első vagy a második fogsága alatt írta-e, de annyi bizonyos, hogy a dolgok végkimenetele még nem volt ismert Pál előtt. Az egyetlen vágya az, hogy akár élete akár halála által Krisztust dicsőítse.

Azt írta, hogy Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjével, csak egyedül Krisztusnak akarok dicsőséget szerezni akár élet, akár halál által.

Mert nekem az élet Krisztus,

Ő az életem középpontja. Mit mondanál te, hogy mi az élet számodra? A versenyautók, a gitárod, Pál azt mondta, hogy az élet számára a Krisztus. De mivel ezt mondta, hogy az élet számára a Krisztus, ezért azt is tudta mondani, hogy

és a meghalás nyereség!

Ha bármi másért élsz, ezt nem tudod őszintén kimondani! „Nekem az élet az, hogy gazdagságot szerezzek, a meghalás azt jelenti, hogy mindent elvesztek.” A meghalás veszteség.

Csak akkor mondhatod, hogy nyereség meghalni, ha Jézus Krisztusért éltél. Ezért nem kell sírassuk azokat, akik Jézus Krisztusért éltek, és meghaltak. Csak a mi veszteségünket sirathatjuk, és sajnáljuk, hogy nincsenek velünk, de nem miattuk szomorkodunk.

Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor, hogy melyiket válasszam: nem tudom.

Szorogat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél;

Ha a lélek elalvása egy értelmes tanítás lett volna, akkor ebből látható, hogy Pál apostol nem értett egyet ezzel, mert akkor nem ezt írta volna a halállal kapcsolatban. Nem azt írja, hogy mélyen el szeretne aludni, hanem, hogy vágyódik elköltözni Krisztushoz. Pál megértette, hogy a halál megszabadítja a lelkét a testétől azért, hogy a lelke azonnal az Úrral lehessen a mennyországban.

A korintusiakhoz írt második levelében azt írta, hogy

Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.

Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá mennyből való hajlékunkat,

ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek.

Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felölteni rá amazt, hogy a halandót elnyelje az élet.

Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket.

Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól;

mert hitben járunk, nem látásban.

De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.

Pál itt dilemmában van és nem tudja, hogy ha megkérdeznék mit választana, mert nagyon vágyódik arra, hogy a testétől megszabaduljon, és Krisztussal legyen, mert ez sokkal jobb. Elhiszitek-e ezt? Igen rossz a hozzáállásunk a halállal kapcsolatban, mert annyit sajnálkozunk a veszteség miatt, de csak azért, mert nem értjük, hogy mit jelent a halál Isten gyermeke számára.

de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak.

És ez igaz, mert amikor az Úrra gondolunk és a mennyországra, akkor annyira szeretnénk Vele lenni, de amikor a családukra nézünk, akkor látjuk, hogy nekik még mindig szükségük van ránk, és ezért úgy érezzük, hogy kettészakadunk.

Erről meggyőződve tudom is, hogy életben maradok, és együtt maradok mindnyájatokkal, a hitben való növekedésekre és örömökre;

Pál ezen a ponton meg volt győződve, hogy szabadon engedik, és ez meg is történt.

Így méginkább dicsekedtek majd velem Krisztus Jézusban, amikor ismét megjelenek nálatok.

Csakhogy a Krisztus evangéliumához méltóan viselkedjétek, hogy akár odamegyek és látlak titeket, akár távol vagyok, azt halljam rólatok, hogy megálltok egy Lélekben, egy szívvel, együtt küzdve az evangélium hitéért,

és hogy semmiképpen meg nem rémültök az ellenfelektől. Ez nekik a kárhozat, nektek pedig az üdvösség jele lesz: mégpedig az Istentől.

Mert nektek nemcsak az adatott meg a Krisztusért, hogy higgyetek benne, hanem az is, hogy szenvedjétek érte,

és hogy ugyanabban a küzdelemben álljatok, amelyet tőlem láttatok, és amelyet most rólam hallotok.

FILLIPPI LEVÉL 2. Fejezet

Ha tehát van vigasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelmeztetés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület,

akkor tegyétek teljessé örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjétek.

Ez Pál erőteljes kérése a hívekhez. Mert van vigasztalás Krisztusban, hisz milyen nagy a megnyugvásunk benne, mennyire meg tud vigasztalni minket a szeretetével, főleg a halálesetek idején.

Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartásotok egymást magatoknál;

Ha nagyok akartok lenni Isten királyságában, akkor tanuljatok meg szolgálni. Érdekes, hogy milyen gyakran felejtik el ezeket a szavakat még az egyházban is. Én azért hagytam ott a régi felekezetemet, mert ezt hirdették ki a pásztoroknak: „Igaz, hogy a verseny testi motiváció, de be kell ismerjünk, hogy azok az emberek, akiknek szolgálunk többségében testiek, és ezért testi motivációt kell alkalmazunk.”

A verseny igazából küszködés volt, mert versenyre kellett hívjunk egy másik gyülekezetet, hogy kinek van több templomlátogója. Aztán a vesztes gyülekezet meg kellett hívja a győztest egy vacsorára, a győztest pedig külön megjutalmazták ezért. Értelmetlen dicsőségért küszködtünk.

Hányszor és hányszor áll ugyanez a fajta motiváció a dolgok mögött a gyülekezetben. Versenyek, küszködések, múlt dicsőségek, nevek gravírozása az ablakokra, az adományozók nevének kifüggesztése, hogy mindenki lássa. Semmit se tegyetek hiú dicsőségvágyból, mert ez nem a megfelelő motiváció Isten szolgálatára.

*és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is.
Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt:*

Istenem segíts nekünk, mert most érünk a szentek szentjébe, a dolgok lényegéhez, a kereszténység értelméhez. Hogyan viszonyulok magamhoz és másokhoz? Legyen bennünk Jézus Krisztus gondolkodása.

„Azt mondtam neki, hogy az Urat akarom szolgálni, és tudod mire akart rávenni? Adott nekem egy seprűt, hogy takarítsam ki az udvart. Pedig még a saját udvaromat is mások takarítják. Nem tudja, hogy ki vagyok és mennyit adakoztam a templom javára?”

*Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt:
mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel,*

Nem kellett zsákmányként megszerezze az Istennel való egyenlőséget, mert Ő egyenlő volt vele:

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.

Ő kezdetben az Istennél volt.

Itt Jézus maga az Ige, aki kezdetben Istennél volt.

mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgáló formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

Láthatjuk a lépéseket, amint megüresítette magát kezdve attól, hogy Istennel egyenlő volt, de szolgálóként jött el, megalázva magát egészen a keresztségig, amelyre felfeszítették a dühös tömegek, miközben megvetették és elutasították Őt.

A legmagasabb magasságtól jutott el egészen a legmélyebb mélységekig. Milyen hatalmas ugrás volt ez, amelyet Jézus értünk hajlandó volt megtenni – ilyen gondolkodásunk kell legyen nekünk is.

Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névénél nagyobb,

hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Dicsőségről dicsőségre jutott, de közben ott volt a keresztség, ahol megüresítette magát. Legyen hát bennetek is Jézus Krisztus gondolkodása, legyetek készek arra, hogy félretegyétek azt, akik vagytok, hogy mások számára szolgálókká váljatok. Ne becsüljétek magatokat magasabbra annál, mint kellene, hanem értékeljétek kiváltságának azt, hogy Jézus Krisztus szolgáló lehettek.

„Alázzátok meg magatokat Isten előtt és Ő majd felemel titeket.” Krisztus a példánk, aki előtt egy napon minden térd meg fog hajolni és minden nyelv fogja vallani, hogy Ő az Úr. Lehet, hogy te most még nem akarod ezt vallani, mert azt mondod, hogy te magad vagy az életed ura, de egy napon azt kell valljad, hogy Jézus Krisztus az Úr.

Azok, akik olyan megvetően beszélnek most róla, akik még mindig csúfolják az Ő nevét, és még mindig káromolják azt, egy napon ők is megtörve térdelnek majd és azt fogják vallani, hogy Jézus Krisztus az Úr az Atya dicsőségére. A probléma csak az, hogy azon a napon a vallástételük már nem jelent nekik szabadulást, hanem saját maguk ítéletét fogja jelenteni: „igen, Ő az Úr és én tévedtem, mert elutasítottam Őt, és nem fogadtam el az életem urának.”

Ezért tehát, szeretteim, ahogyan mindenkor engedelmeskedtetek, nem csupán jelenlétemben, hanem sokkal inkább most, távollétemben is, félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket,

Sajnos sokan megállnak itt az igemagyarázatban és így egy hatalmas biztatást kapunk arra, hogy munkálkodjunk a saját szabadulásunkon. De ahelyett, hogy a szabadulás kimulkálását magyaráznák ezzel kapcsolatban, gyakran azt mondják, hogy munkálkodjatok a szabadulásotokért, aminek következtében aztán egy csomó vallásos munkát varrnak a nyakadba azért, hogy megmenekülhessél.

Azok akik azt az evangéliumot hangsúlyozzák, amelyért meg lehet dolgozni, nem igazán beszélnek evangéliumról, mert az, hogy a szabadulásomért dolgoznom kell nem lehet jó hír, csak rossz. A következő vers adja a dolog lényegét:

mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően.

Itt van a dolog lényege! Isten azt mondta Jeremiásnak, amikor Izrael teljesen elbukott a törvény betartásában, hogy eljön majd egy nap, amikor már nem kőtáblákra fogom írni a törvényt, hanem a szívükbe.

Hogyan nyilvánítja ki Isten az akaratát számomra? Azoknak a vágyaknak a segítségével, amelyeket Ő helyez a szívembe, de nem azokkal a vágyakkal, amelyek tőlem származnak.

Isten a szívemre helyezi, hogy tegyek valamit, vágyat ad arra a munkára, vagy arra, hogy menjek valahová. Belém helyezi az akarást, és utána kidolgozza bennem a képességet az Ő tetszésének kivitelezésére.

Évekkel ezelőtt egy beszédet kellett mondjak egy közeli városban, és úgy döntöttem, hogy egy nappal hamarabb utazom oda és a nagynénémmel töltöm az előző estét, aki a közelben lakott.

Elindultam hát hozzá, de nem a szokásos rövid úton mentem, hanem lementem a tengerparti útra, mert az olyan szép volt, és szerettem bámulni az Óceánt, és a szörfözőket. De eltévedtem, és egy számomra ismeretlen úton értem le az óceánparti útra, és amint réátértem arra, látom, hogy egy fiatal autóstoppos pár áll az út mentén és integet. Általában nem szoktam megállni, de most valamiért megálltam, felvettem őket, és elkezdtem beszélni nekik Jézus Krisztusról.

Mire a nagynéném városába értünk, félreálltunk az út szélére és ők a szívükbe fogadták az Urat. Elvittem őket és megmutattam nekik a templomot ahol másnap beszélnem kellett, és mondtam, hogy ha másnap eljönnek oda, akkor szívesen beszélgetek velük. A srác egy farmer volt és éppen munkát keresett Los Angelesben, de mondtam neki, hogy nincsenek farmok Los Angelesben.

Aztán elköszöntünk, elmentem a nagynénémhez, és másnap este, amikor Jézus befogadására szólítottam a templom látogatóit, ismét találkoztam velük, mert nyilvánosság előtt is el akarták fogadni Jézus Krisztust.

Az az ember, aki a gyülekezetben szolgált és együtt imádkozott velük, éppen a közeli nagy farmnak az egyik vezetője volt, és éppen szüksége volt egy új munkásra. Utána

odajöttek hozzám, és mondták, hogy milyen nagyszerű, hogy pont azzal az emberrel imádkoztunk, aki munkát is tudott adni számunkra.

Ekkor visszagondoltam az előtte való napra, amikor egyszer csak valami arra indított, hogy ne a szokásos úton jöjjenek ide, hanem a tengerparti úton, és akkor jöttem rá, hogy „Ő volt az, aki az akaratot a szívembe helyezi”. Mindent az Úr intézett, mert tudta, hogy ez a Montana-i pár nagy szükségben van, várják, hogy valaki megossza velük az evangéliumot. *Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést.*

Gyakran vezet minket Isten egy hirtelen ihlet, egy gondolaton keresztül, Ő kezdeményezi a vágyakat, az akaratot, és aztán kimunkálja a végrehajtás módjait is.

A végeredmény pedig az, hogy az Ő vágya az én vágyam lesz, mert a szívembe ülteti azt, és így válik az az életem vágyává. Ezért tudom majd azt mondani Jézussal együtt, hogy „gyönyörködöm abban, hogy a Te akaratodat végezzem, Uram.” Hogyan? Úgy, hogy Ő beleültette a szívembe.

Zúgolóds és vonakodás nélkül tegyetek mindent

Be kell valljam, hogy nem mindig tudok ennek a mondatnak megfelelni. Vannak olyan feladatok, amelyek végzésének közben bizony vonakodni szoktam, de Isten munkálkodik a szívemben ezzel kapcsolatban, mert amikor vonakodva csinálom a dolgokat általában ezt szokta mondani nekem: „Miért csinálod?” „Hát érted teszem ezt, Uram.” „Akkor hagyd abba a morgolódást. Vagy ne csináld meg.” Isten senkitől sem akar vonakodással végzett szolgálatot.

hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltek. Ezzel dicsekszem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, és nem fáradtam hiába.

Pál figyelmezteti őket, hogy örömmel szolgálják az Urat, amely öröm Pál szívét is melengeti, hisz ezáltal megérti, hogy a számukra nyújtott szolgálata hatékony volt, mert Krisztus hozzáállását és gondolkodását adta át nekik.

Amikor láthatjuk Isten Igéjének hatását az emberek életében és szívében, akkor emiatt hatalmas öröm ér minket.

Sőt ha itáláldozatul kiöntetem is a hitetekért bemutatott áldozatban és szolgálatban, örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal;

Azért örülök – mondja Pál -, amit Isten bennetek végzett, és boldogan halok meg, mert tudom, hogy Isten dolgozott bennetek az én szolgálatomon keresztül.

de ugyanígy örüljétek ti is, és örüljétek velem együtt.

Ha megfosztanak az életemtől, akkor ti is örüljétek.

*Remélem az Úr Jézusban, hogy Timóteust hamarosan elküldhetem hozzátok, hogy én is megnyugodjam, miután megtudtam: mi van veletek.
Mert nincs mellettem hozzá hasonló lelketű, aki olyan őszintén törődne ügyeitekkel;*

Ez egy nagyon érdekes kijelentés: Pál azt mondja, hogy elküldi Timóteust hozzájuk, mert ő ugyanolyan nyílt szívvel gondoskodik róluk, mint Pál, és senki sincs hozzá hasonló.

Nagyon nehéz olyan embert találni, aki hasonló szívvel érez, mint Pál apostol, aki olyan teljes odaadással vetné magát a dolgokba, és olyan keveset gondolna a saját szükségleteire, miközben szüntelenül mások szükségleteit akarja kielégíteni.

mert mindenki a maga dolgával törődik, nem pedig a Krisztus Jézuséval.

Milyen szomorú rávilágítás ez a többi Pált segítő pásztor hozzáállására. Legtöbben elsősorban csak magukkal törődnek, nincs bennük Krisztus gondolkodása, mert Ő megüresítette önmagát.

De ti is tudjátok, hogy kipróbált ember ő, és mint apjával a gyermek, úgy szolgált velem az evangéliumért.

Remélem tehát, hogy őt azonnal elküldhetem, mihelyt meglátom, hogyan alakulnak dolgaim.

De bízom az Úrban, hogy magam is hamarosan elmegyek.

*Szükségesnek tartottam azonban, hogy visszaküldjem hozzátok Epafroditosz testvéremet, munkatársamat és bajtársamat, akit ti küldtetek, hogy szükségemben szolgálatomra legyen,
mivel vágyódott mindnyájatok után, és nyugtalanodott, mert meghallottátok, hogy megbetegedett.*

Meg is betegedett halálosan, de az Isten megkönyörült rajta, sőt nemcsak rajta, hanem énrajtam is, hogy szomorúságomra szomorúság ne következék.

Epafroditosz majdnem belehalt betegségébe, és nyugtalan volt, hogy a többiek megtudják ezt, és aggódni fognak miatta.

Pálnak hatalmas gyógyító szolgálata volt, de érdekes, hogy itt mégis Epafroditosz halálos betegségéről beszél.

Vajon miért nem gyógyít meg mindenkit Isten? Miért van az, hogy egyeseket meggyógyít és másokat pedig nem? A választ sohasem fogjuk megtudni. Óvakodjatok azoktól, akik mindenre tudnak válaszolni a gyógyításokkal és Isten munkájával kapcsolatban.

Isten azt mondja: *a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim.* Nem tudjuk mindezt, ezért nagyon helytelen, hogy a betegekben még büntudatot is ébresszük, mert nincs arra szükségük, hogy azt mondd nekik, hogy „Testvér, biztos valam bűn van az életedben, és ezért vagy olyan beteg, mert ha hinnél, akkor Isten meg tudna gyógyítani. Ne mondd, hogy rosszul érzed magad, hanem mondd azt, hogy jól vagy.” De ez nem működik.

Isten gyógyít, és ezt teljes szívemből hiszem, mert már engem is többször meggyógyított, tehát tudom, hogy így van. De el kell ismerjem, hogy Isten nem gyógyít meg mindenkit, és a miértre nem tudom a választ. Börtöntölteléseket láttam meggyógyítva, és ismertem olyan istenfélő embereket, akik behaltak a betegségekbe. Semmi köze a gyógyításnak az ember igaz voltához, hitéhez, mert a gyógyítás Isten szuverén joga, ezért nagyot tévednek azok, akik a beteg embereket hibáztatják a betegségükért.

Hamarabb elküldöm tehát, hogy viszontlássátok, és örüljétek, és hogy én is kevésbé szomorkodjam.

Fogadjátok az Úrban teljes örömmel, és becsüljétek meg az ilyeneket, mert Krisztus ügyéért került közel a halálhoz, amikor életét kockáztatta azért, hogy helyettetek szolgáljon nálam.

Jézus Krisztus dicsősége legyen veletek.

FILIPPI LEVÉL 3-4. Fejezet

Gyakori dolog, hogy a körülmények miatt nagyon nehéz örvendezni az Úrban, és van, amikor egyszerűen lehetetlen. Ha átmentem a piroson, és elütöttem valakit, akkor ebben a körülményben igen nehéz örülni, de mindig örvendezhetünk az Úrban, mert Ő minden körülmények fölött van. Pál is erre biztat minket

Egyébként pedig, testvéreim, örüljete az Úrban. Hogy ugyanazt írjam nektek, az engem nem fáraszt...

Másszóval, itt vagyok láncra verve, de nekem nem esik nehezemre ezt megírni, mert én itt is örülök az Úrban. Biztos vagyok benne, hogy Pál nyomorúságos körülmények között ült a börtönben, de mégis tudott örvendezni az Úrban.

titeket viszont megerősít.
Óvakodjatok a kutyáktól...

Az Úrban való örvendezés után közvetlenül figyelmezteti őket a hamis tanítókra. Voltak bizonyos emberek, akik mindenhova követték Pált, és megpróbálták elferdíteni az Isten kegyelmével kapcsolatos tanításait. Elsősorban a zsidó törvényeskedők voltak azok, akik megpróbálták az embereket visszahúzni az Istennel való törvény alapú kapcsolathoz. Azt akarták, hogy mind körülmetélkedjenek, alávessék magukat Mózes törvényeinek, és ez alapján térjenek meg. Pál szerint ez Jézus Krisztus evangéliumának elferdítése volt.

Ezek az emberek a nem zsidókat pogány kutyáknak hívták, és ezalatt nem valami kedves szobakutyát értettek, hanem veszett kóbor kutyákra utaltak. Ezeket mindenki utálta Izraelben, és ezért nevezték a zsidók őket kutyáknak. Itt Pál ezt a kifejezést megfordítja, és olyan tanítók ellen használja, akik a hívőket vissza akarták helyezni a törvény hatásköre alá.

óvakodjatok a gonosz munkásoktól, óvakodjatok a megmetéltektől!

A megmetélés szó a görög „megcsonkító” szóból ered. Pál arról beszél, hogy ezek azt akarják, hogy a pogányok körülmetélkedjenek a megváltás érdekében.

Mert mi vagyunk a körülmetéltek, akik Isten Lelke szerint szolgálunk, és Krisztus Jézussal dicsekszünk, és nem a testben bizakodunk.

Pál folyamatosan azt hangsúlyozta, hogy a fizikai szertartások semmit sem érnek, ha a lelki tapasztalások ezzel nincsenek összhangban. A test körülmetélése semmit sem számít, mert Istent az érdekli, hogy a szívem „körül van-e metélve”, hogy a szívem a Lélek szerint működik-e?

Hiába végzek el akármilyen szertartást, ha a szívem a test vágyait követi, akkor bármilyen fizikai tapasztalat semmisnek nyilvánítható az Istennel való kapcsolatomban.

Ugyanezt elmondhatjuk a gyülekezeti szertartásokról is. Például a vízkeresztség lényege nem a fizikai szertartás, hanem az egy lelki megtapasztalás kell legyen. Maga a víz alá merülés senkit sem fog megmenteni, hanem csak a régi ember halála és az új, Krisztusi élet megnyilvánulása lesz a szabadítás mindenki számára. Jézus mondta, hogy „Isten Lélek, és Őt csak lélekben lehet dicsőíteni.”

Mi tehát Istent lélekben kell imádjuk, lélekben örvendezünk abban a dicsőséges szabadságban, amely az Istennel való kapcsolatunkat jellemzi Krisztusban. Pál a római levélben azt mondta, hogy nincs semmilyen bizodalma a testben.

Pedig nekem lehetne bizakodásom a testben is. Ha másvalaki úgy gondolja, hogy testben bizakodhat, én méginkább: nyolcadik napon metéltek körül, Izráel népéből, Benjámin törzséből származom, héber a héberek közül, törvény szempontjából farizeus, buzgóság szempontjából az egyház üldözője, a törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam.

Ez elég jó ajánlólevél. Ha volna lehetőség a megváltásra emberi munkálkodás és a törvény megtartása alapján, akkor Pál az élen állt volna. Ha a törvény szempontjából vizsgálánk az ember igaz voltát, akkor számára minden a lehető legnagyobb rendben lett volna.

Emlékeztek, amikor Jézus a Hegyi Beszédben, Máté 5.-ik fejezetében azt mondta:

Mert mondom nektek, ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.

Pál egy klasszikus példája volt annak, akire itt Jézus utalt, mert a farizeusok igazsága maximálisan benne volt, még túl is teljesítette az előírásokat, de mindez nem elég ahhoz, hogy egy ember bejusson a mennyek országába.

Ezek a tévtanítók a pogány hívők közé furakodtak, és azt hirdették, hogy ha igazak akarnak lenni, akkor meg kell tartásuk a törvényt, de Pál azt mondta, hogy „Szó sincs róla, én is innen indultam, mindenben tökéletes voltam a törvény szempontjából.” És aztán itt következik ez a hatalmas kijelentés:

Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltém a Krisztusért.

Mindez a sok kitüntetés, amely olyan magas polcra helyezett engem, semmit nem ér a Krisztusnál.

Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért.

Pál apostol Damaszkusz felé tartott, hogy üldözze az egyházat. A főpaptól megszerzett papírok felhatalmazták őt arra, hogy mindazokat börtönbe vesse, akik Jézus Krisztusban hittek. Megöletéssel akarta fenyegetni a hívőket, *Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte, és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?”*

Ő pedig megkérdezte: „Ki vagy, Uram?” Az így válaszolt: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.

Pál megtért a damaszkuszi úton, találkozott Krisztussal és hirtelen mindent, amit eddig az életében fontosnak ítélt: a vallási háttérét, eredményeit, mindent, amit elért egyszerre mind kárnak ítélte Krisztusért.

Pál ezt a levelét körülbelül 30 évvel a damaszkuszi úti megtapasztalása után írta, és erre utal, amikor azt írja, hogy *ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltém a Krisztusért.* De ezután ezt a megtapasztalását felfrissítve azt mondja, hogy *Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért.*

Mással, mindezt a nagy „pálfordulást” 30 éve tapasztaltam, és még a mai napon is, 30 évvel később, ugyancsak kárnak ítélek mindent ami a megtérésem előtt történt.

Sokan bizonyosságot tesznek arról, amit évekkal ezelőtt tapasztaltak Krisztusban. „Annak idején olyan dicsőséges megtapasztalásban volt részem, és az életemet teljes mértékben az Úrnak szenteltem. Megmozdult bennem valami, amikor Isten Lelke megérintette az életemet.” De sajnós hiába ítélték akkor kárnak egy csomó mindent a korábbi életükből, mert most ismét visszavették azokat.

A múltbeli megtapasztalás csak akkor valós, ha jelenidejű következményei vannak, ellenkező esetben értéktelen. Semmi értelme azt mondani, hogy „kárnak ítéltém azokat a dolgokat Krisztusért 30 évvel ezelőtt”, ha közben ismét ugyanazt csinálom, mint azelőtt. Nem számít, hogy mi történt veled 30, vagy 20, vagy akár 10 évvel ezelőtt, csak az számít, hogy a mai napon milyen az Úrral a kapcsolatod.

Az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Nagyon szeretem ezt a kifejezést, és úgy gondolom, hogy mi a világ legáldottabb teremtményei vagyunk. Tudjátok, hogy milyen sokan vannak a világban, akik sohasem hallottak az Urunk ismeretének páratlan nagyságáról? Emberek éltek és meghaltak anélkül, hogy a mi Urunkról, Jézus Krisztusról hallottak volna.

Nemcsak hogy megvan az Ő ismeretének páratlan nagysága számunkra, de az is kiváltságul jutott nekünk, hogy összegyűlhetünk és együtt tanulmányozhatjuk az Isten Igéjét. Mit nem adnának egyes emberek, ha most velünk együtt lehetnének közösségben!

Őerte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem.

És valóban Pál mindent kárba hagyott veszni, mert azok, akik azelőtt társai, bajtársai voltak, teljesen ellene fordultak. Amikor Pál befogadta Jézus Krisztust, akkor a többiek szempontjából halott lett, többé nem létezett számukra.

Hogy kitűnjék rólam ő általa: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján

Pál tehát a törvény szempontjából kitűnően teljesített, de mindezt elvetette Jézus Krisztus ismeretéért, és az egyetlen vágya az lett, hogy megismerje Őt és Benne éljen. Többé már nem érdekelte a saját igazsága, hanem csak az Isten igazsága, amely az övé lehetett hit által, amely Ábrahám igazsága, akinek hitét Isten igazságnak számította be.

Ha Isten előtt a saját munkálkodásom alapján akarok megállni, akkor először fel kell állítsak magamnak egy mércét, hogy mit jelent az igaz élet? Mi a jó és mi a rossz? Ezután pedig mindig arra fogok törekedni, hogy a jót cselekedjem, és keményen fogok dolgozni azért, hogy megússem a jóság mércéjét.

A legtöbb amit elérhetek az, hogy egy önelégültséget építsek ki magamban, mert aki be tudja tartani a szabályokat, és semmi rosszat nem tesz, az egyre inkább büszke lesz önmagára, és egyre inkább ítélkező lesz másokkal szemben.

Olyan lesz, mint az a farizeus, aki azt mondta az Úrnak: „Uram, köszönöm, hogy nem vagyok ilyen bűnös, mint a többiek, hogy nem vagyok kizsákmányoló. Köszönöm, hogy jó vagyok.”

De ebből aztán rögtön következik az ítélkező hozzáállás, mivel a lelkiesség csúcsának gondolom magam, és hajlamos leszek mindenki mást megítélni, aki nem él hozzám hasonló szent életet. „Hogy mondhatja egy ilyen ember, hogy Isten gyermeke? Mit képzelsz magáról?” – Ilyen, és ehhez hasonló gondolataim lesznek.

És ez nagyon veszélyes dolog lehet.

Ezzel ellentétben, ha őszintén felismerem, hogy bűnöket követek el, gondjaim vannak a testi vágyakkal, önmagam féken tartásával, akkor tisztán elismerhetem, hogy nem vagyok tökéletes, de teljes szívemből hiszek Jézus Krisztusban, mert Ő a megmentőm, Ő az uram. Ekkor Isten beszámítja nekem ezt a hitet igazságként.

A saját erőmből megszerzett igazsággal az a baj, hogy annak ellenére, hogy kitűnően teljesítek, és teljes életemet a szabályoknak megfelelően életem le mindeddig, viszont egy napon az úton az autóm elé vág egy őrült, majdnem belerohanok – és ekkor hirtelen kicsúszik egy mondat a számon, - így a teljes tökéletességem kitörlődik az Élet könyvéből. Ebben a fajta igaz életben nem lehet semmiféle bizodalom, mert bármely pillanatban elveszíthetem azt.

Azt az igazságot, amelyet Isten a Jézus Krisztusba vetett hitem alapján számít be nekem, nem tudom így elveszíteni, mert annak ellenére, hogy kicsúszott az a mondat a

számon, a Szentlélek emlékeztet a jó útra, és lehajtom a fejem, és bocsánatot kérek Istentől, azért, hogy nem Őt képviseltem ebben a pillanatban.

A Jézus által kapott hitem nem inog meg. Lehet, hogy a cselekedeteim meginognak, de a Krisztusban való hitem töretlen, és ennek alapján Isten igaznak számít engem.

Nem csoda, hogy Pál is ezt az új igazságot akarta magáénak tudni, mert igaz ugyan, hogy addig a pontig tökéletes volt, de boldogan dobta ki az élete hajójából a régi életét a sok küzdelmével és erőlködésével együtt, hogy az új életét a Lélek szerint élhesse.

nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján

Egyszer ezt valaki egy igen érdekes történeten keresztül érzékeltette.

Valahol Amerikában volt egy nagyon szegény lány, de kemény munkája árán egy igen jónevű iskolába járhatott. Amikor elérkezett a ballagási ünnepség, szeretett volna egy új ruhát az ünnepélyre, mint ahogyan a többi lány is új ruhákat kapott erre a napra. Mivel nagyon szegény volt és nem volt pénze, csak nagyon szerény megélhetésre, ezért szerzett egy ruhamintát szabás-varrási leírással együtt, majd vett hozzá olcsó anyagot is.

Annak ellenére, hogy gyakorlatlan volt szabás-varrásban, mégis lépésről lépésre követte az utasításokat, kiszabta a ruhát és elkezdte varrni. Mivel tapasztalatlan volt, az illesztés nem mindig volt elég pontos, de lassan-lassan, miután számtalanszor újból és újból visszabontotta a varrást, sikerült a munkát befejeznie.

Felvette az elkészült ruhát, és kiment a többi kollégiumi lányhoz, és így szólt: „Nézzétek, ez az én új ruhám! Ezt fogom felvenni a ballagáson.” Ránéztek, és udvariasan mosolyogtak, megdicsérték, hogy szép, szép. A következő pillanatban Lady Bountiful lépett be a szobába és így szólt hozzá: „Ifjú hölgy, szeretném, ha velem jönnél!” Kiment tehát vele a kijáratig, ahol egy autó állt, amelyet egy sofőr vezetett.

Együtt elmentek az egyik legdrágább divatszalonba, és miután leültek a kényelmes plüss fotelekre, sorra jöttek a modellek és bemutatták a legújabb divat leggyönyörűbb darabjait. Végül belépett egy modell egy olyan elbűvölően csodálatos ruhában, hogy a lány önkéntelenül is felsóhajtott a gyönyörű ruha láttán. Lady Bountiful észrevette ezt, és közelebb hívta a modellt, hogy jobban megvizsgálhassák a ruhát. Amint a modell ott pörgött, forgott a ruhában előttük, a lány meglátta az árcédulára írt összeget: 4,000 dollár. Azt gondolta magában, te jó ég, nem is hiszem, hogy van valahol a világon ennyi pénz. Lady Bountiful észrevette, hogy ez tetszik neki, szólt az egyik eladónak, hogy csomagolják össze és vigyék ki a kocsihoz.

Amikor visszaérkeztek a kollégiumba, Lady Bountiful kihajolt a kocsihoz, átadta neki a ruhát és azt mondta: „Remélem, hogy jól fogsz szórakozni, a ballagási bálon.” A lány felment a szobájába, felvette a ruhát, amely tökéletesen állt rajta, kiment a többiekhez, akik elámultak a gyönyörű ruha láttán, és azt mondta nekik: „Nézzétek a ballagási ruhámat, már nem az én kezem munkája, hanem olyan valami, amit én magamnak soha nem tudtam volna megcsinálni.” Egy kegyelmi ajándék.

Pál tehát minden tőle telhetőt elkövetett, hogy saját munkálkodása alapján legyen igaz ember, de aztán megismerte Jézus Krisztust, és többé már nem akart saját igaz voltáért küszködni a törvény alapján, hanem ezt boldogan cserélte fel az Isten igazságára, amelyet a Jézus Krisztusba vetett hite alapján számított be neki.

hogyan ismerjem őt és feltámadása erejét

Mindnyájan egyöntetűen meg akarjuk ismerni az ő erejét, a feltámadása erejét, mert annyira vágyunk erre az erőre. De Pál nem áll meg itt, hanem tovább megy:

valamint a szenvedéseiben való részesedést

Állj meg, Pál, mert ki akarok szállni ennél a megállónál! Engem nem nagyon érdekel ez a szenvedés rész; szeretem az erőt, de nem szeretem ezt a szenvedést. Nem tudod, hogy a keresztények nem kell szenvedjenek?

A testünk mindig lázadozik a szenvedés ellen. A tanítványok is igen nehezen viselték azt, amikor Jézus a szenvedéseiről kezdett beszélni, és Péter azt kiáltotta: „Uram, távol álljon ez tőled!” De Jézus azt válaszolta erre: „Távozz tőlem, Sátán.”

Az embernek természetesen az az elképzelése, hogy őrizze meg magát a szenvedésektől, de Pál hajlandó Krisztust követni egészen a keresztségig. Teljesen meg akarja őt ismerni. Igen, ott van a feltámadás ereje, de sohasem tapasztalhatod meg a feltámadás erejét, ha először nem ismered meg a keresztest.

Jézus sem támadt fel a keresztség előtt. A feltámadás utáni életet mindig a keresztre feszített élet előzi meg. A feltámadás ereje a keresztesen való szenvedés után következik, előbb tehát meg kell tapasztaljam a régi énem halálát.

*hasonlóvá lévén az ő halálához,
hogyan valamiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra.*

Hogyan tudsz eljutni a halottak közül való feltámadáshoz anélkül, hogy először meghaltál volna? Jézus nem tapasztalhatta meg a feltámadás erejét a keresztség előtt. A keresztség alapvető szükséglet volt számára ahhoz, hogy a feltámadás erejét megtapasztalhatta.

Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve és most megtapasztalhatom a feltámadás erejét. Sokan nem tapasztalhatták meg a feltámadás utáni élet erejét, mert elsompolyogtak, megszöktek a szenvedés elől, és a Krisztussal együtt való keresztre feszítéstől.

Ragaszkodom a testi vágyakhoz, nem akarom azokat a keresztre feszíteni! De sohasem tapasztalhatod meg Krisztus feltámadásának erejét, ha nem tapasztalod meg előtte a szenvedéseket.

Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus.

Szomorú, hogy sokan azt képzelik magukról, hogy lelki életük szempontjából befutottak, és felülnek a kis szobortalapzataikra, a kis elefántcsonttoronyaikban.

Pál apostol azt mondja magáról, hogy „nem hiszem, hogy már befutottam volna, nem gondolom magam tökéletesnek, az Úr munkája még nincs befejezve bennem, de tovább hajtok, hogy elérjem azt, amire elhívtak a Krisztusban.”

Pál felismert valamit, ami mindannyiunk számára, akik Jézus Krisztus elhívását tapasztaltuk nagyon fontos lehet. Akkor amikor az Úr minket elhívott, neki már egy kész terve és célja volt mindannyiunk számára. Az Úr pontosan tudta azt, hogy mit szándékozott neked adni, hisz egy küldetést adott neked, hogy azt beteljesítsd.

Pál azt mondta, hogy még nem értem el azt a célt, amire az elhívásom szólt, még nem teljesítettem az Úr által kitűzött célt. Mindnyájan ugyanebben a cipőben járunk, hogy még nem teljesítettük az Úr számunkra kijelölt célját, hiszen azért hívott el az Úr minket, hogy Vele együtt tapasztalhassuk majd meg az Ő királyságának örökkévaló dicsőségeit.

Amikor majd befejezi velem a munkát itt lent, akkor egy napon, amint Jézus arcára feltekintve ott fogok ülni előtte, odafordulok a mellettem ülő fickóhoz, és azt mondhatom, hogy „végre teljesítettem a számomra kitűzött célt.” Hiszen ez az amit az Úr kijelölt számomra, hogy Vele legyek az Ő királyságában, és részesüljek az Ő dicsőségéből.

Erre hívott el titeket is Isten, és kész van már a terve az életek számára. Jézushoz hasonlóan mi is azt kell mondjuk, hogy „az Atyám dolgaival kell törődjek.” Minden, amit a magam számára teszek elpazarolt idő és elpazarolt energia, mert megállítom Isten tervének kivitelezését. Mit teszek hát?

ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé

Sokan azt a hibát követik el, hogy megpróbálnak a múltban élni. Sokan rossz tapasztalatokat szereztek a múltban, és az a problémájuk, hogy folyamatosan visszamennek és újból és újból megismétlik ezeket. Nem haladnak előre egyáltalán, mert nagyon lefoglalja őket a múlt, és ezáltal mindig elkedvetlenednek a jövővel kapcsolatban.

Az Úr ösztönözhet valami jó cselekedetre, de sokszor az a legrosszabb, ha mindezt megosztod a barátaiddal, mert gyakran az a reakció, hogy ezt a dolgot nem lehet megcsinálni, mert ezt már sokan megpróbálták és nem működött. Ezáltal a múlt bukásait használják fel arra, hogy a elkedvetlenítsenek attól, hogy bármit is csinálj a jövőben.

Vannak olyanok viszont, akik visszatekintve a régi dicsőségeikben fürödnek, és ülnek a babérjaikon. Ez és ez voltam, ezt és ezt csináltam, csúcstartó voltam, ott a nevem a rekordok könyvében, de csak a múltamban élek, most nem csinálok semmit. Ezek az emberek ülnek a kocsmákban egy sör mellett és beszélgetnek a haverokkal azokról a gólokról, amiket régen rúgtak.

Szomorú, ha valaki mindig a múltbéli babérjain ücsörög, és nem tekint előre. Mert lehet, hogy a múlt dicső volt, és nagyon izgalmas volt látni, hogy mit tett Isten, de sokkal inkább izgat az, hogy mit fog Isten csinálni ezután.

Eddig még csak a felszín kapargattuk az emberek életében végezhető dolgokkal kapcsolatban itt a Calvary-ban, csak éppenhogy elkezdünk megtapasztalni, hogy Isten hogyan árasztja ki a Szentlelkét, és hogyan munkálkodik! Tehát ne dőljünk hátra csak azért, hogy a múlt glóriáját élvezzük, hanem feszüljünk neki és hajtsunk a cél felé.

A nekifeszülés szó itt a görög eredetiben agonizo, ami annyit tesz, hogy addig edzel az olimpiára, amíg fáj, és utána még rádolgozol, hogy túljussál fájdalomon. Minden erőfeszítésre szükség van, hogy a fájdalom közepette is tovább dolgozz, hogy meghaladhassad saját fájdalomküszöbödöt is. Addig futsz, amíg fáj, és azt hiszed, hogy nem tudsz egyet sem tovább lépni, de ennek ellenére mérsz tovább, és egyszer csak újból erőre kapsz, és azt érzed, hogy most már örökké futhatsz megállás nélkül. Ezt jelenti az agonizálás.

Pál azt mondta, hogy *Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek.* Sokan csak azért futnak, hogy utána elmondhassák, hogy részt vettek a versenyben. Hányadik lettél? Hát nem fejeztem be, de futottam egy ideig. Pál azt mondta, hogy egy nyeri csak el a díjat és úgy fussatok, hogy elnyerjétek, adjatok ki magatokból mindent.

Akik tehát tökéletesek vagyunk, így gondolkozzunk, és ha valamit másképpen gondoltok, azt is kijelenti majd Isten nektek; ellenben amire eljutottunk, aszerint járjunk.

A keresztény élet törvénye az, hogy el kell felejtetni a hátunk mögött levő dolgokat és nekifeszülünk az előttünk levő dolgoknak a cél szem előtt tartásával.

Legyetek követőim, testvéreim, és azokra figyeljétek, akik úgy élnek, ahogyan mi példát adtunk nektek.

Mert sokan élnek másképpen: akikről sokszor mondtam nektek, most pedig sírva is mondom, hogy ők a Krisztus keresztjének ellenségei;

Sokan vannak olyanok, akik állandóan Jézus Krisztusról beszélnek, de Krisztus keresztjének ellenségei. Továbbra is olyan mértékben akarnak a testük vágyai szerint élni, hogy a régi élet halála, a testi élet halála, a kereszt ténye irritáló számukra. Hallani sem akarnak erről az üzenetről, és azt akarják elhitetni veled, hogy sikeres és jómódú kell legyél, luxus körülmények között kell éljél, hiszen Isten gyermeke vagy, és mindez jár neked. Bármi, amit csak szeretnél, valóra vállalhat, csak tarts ki és kérd Istent folyamatosan, hogy adja meg neked, mert jogod van Cadillac-et vezetni, és a Rózsadombon élni, és minden testi vágyadat kielégítheted.

Érdekes része ez az egyháztörténelemnek, mert manapság azok, akik a test vágyait akarják kielégíteni, mindezt lelki felsőbbrendűségként élik meg. „Ha elég hited lenne, akkor te is magánrepülőn száguldozhatnál” – mondják. Tragikus, mert ezek az emberek az áldozatvállaló élet, az önmegtagadás ellenségei. Pedig Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy ez az első lépés, meg kell tagadd önmagadat, fel kell vedd a keresztet és Őt kell kövessed.

Pál azt mondja, hogy itt vagyok, kövessétek az én példámat, mert a régi életemet kárnak ítéltém Krisztusért. Meg akarom ismerni Őt, a feltámadás erejét, de ugyanakkor meg akarom ismerni a szenvedést és a keresztet is.

Azokat a dolgokat, amelyeket régen nyereségnek és fontosnak ítéltem, most már kárnak ítélem és elfelejtem őket, mert az előttem levő célra összpontosítva nekifeszülök. Kövessétek a példámat, és éljetez ez alapján ti is, mert vannak olyanok, akik nem élnek e szabályok alapján, hanem a testi vágyaik irányítják őket, és Krisztus keresztyének ellenségei. Nem Krisztus ellenségei, hanem Krisztus szenvedésének ellenségei.

az ő végük kárhozat, a hasuk az istenük, és azzal dicsekszenek, ami a gyalázatuk, mert földi dolgokkal törődnek.

Ez a valóság. Sokan vannak ilyenek, akik az emberek előtt nagyon szenteskedők, és nagyon úgy tűnik, hogy az Úr dolgaival törődnek, de amikor leeresztenek, akkor csúnya szájuk van, disznó vicceket mesélnek, és kétszínű életet élnek. Pál idejében is léteztek ilyenek, és ma is sokan vannak, akiknek az eszük a földi dolgokkal törődik, nem pedig a lelkekkel. Főleg az érdekli őket, hogy milyen márkájú autókat vezetnek, és hogy hogyan elégíthetik ki a testi kívánságaikat.

Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, aki az ő dicsőséges testéhez hasonlónak változtatja a mi gyarló testünket, azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.

Pál azt mondja, hogy ne ragadjunk le a földi dolgokban, hanem ezekkel csak keveset foglalkozunk, mert a mi állampolgárságunk nem itt van. A Biblia szerint Ábrahám, és a többiek beismerték, hogy idegenek és vándorok voltak a földön, és mennyei hazát kerestek, mert kitaláltakként járták be a földet. Jézus is kitaláltakként vándorolt a földön, és semmit sem akart itt birtokolni. Miért? Mert a mennyei királyság érdekelte.

Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyanok fogjuk őt látni, amilyen valójában.

Íme, titkot mondok nektek: nem fogunk ugyan mindnyájan elhunyni, de mindnyájan el fogunk változni.

Hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó harsonaszóra; mert meg fog szólalni a harsona, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, mi pedig elváltozunk.

Mert e romlandó testnek romolhatatlanságba kell öltöznie, és e halandónak halhatatlanságba.

Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött!

Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?”

Amikor Jézus Krisztus eljön, mindnyájan egy átalakuláson fogunk keresztülmenni, új testet kapunk, az örökkévaló házat, amelyet Isten ad majd a lelkünknek.

Ezért tehát, testvéreim, akiket szeretek, és akik után vágyódom, örömöm és koronám, így maradjatok meg az Úrban, szeretteim!

Az apostol a szívét árasztja ki a filippi gyülekezetre, ez nyilvánvaló szeretetének túlcserdulása a hívek felé.

Volt néhány asszony Filippiben, akik állandóan vitatkoztak egymással, és ezekhez intézi a következő sorokat.

*Evódiát intem, és Szüntükhét is intem, hogy legyen közöttük egyetértés az Úrban.
Sőt téged is kérlek, hűséges munkatársam*

Nem tudjuk pontosan, hogy Pál kire céloz e helyen, sokat találgattak ezzel kapcsolatban. Lehet, hogy a Filippiben levő megtért börtönörhöz intézi szavait, és vannak olyanok, aki a börtönőr feleségére gondolnak, de ez nem tűnik túl valószínűnek.

segíts nekik, akik együtt küzdöttek velem az evangéliumért; Kelemennel és a többi munkatársammal is, akiknek a neve benne van az élet könyvében.

Amikor Pál Filippibe érkezett, akkor először egy folyó mellett imádkozó asszonycsoporttal osztotta meg az evangéliumot, akik között ott volt Lidia is. Ezek a következő héten szóltak a barátaiknak, és egy hatalmas tömeg gyűlt össze, hogy hallgassák Pál bizonyágtételét Jézus Krisztus evangéliumáról. Az Ur munkája itt az asszonyokkal kezdődött, és így a Filippi gyülekezetben ők igen fontos szerepet játszottak.

Lukács evangéliumának 10.-ik fejezetében olvashatjuk, hogy miután Jézus kiküldte a tanítványokat kettessével, hogy hirdessék az evangéliumot, visszatértek, és azt mondták Jézusnak, hogy „Szenzációs volt, sokan meggyógyultak, a vakok látni kezdtek, és még a tisztátalan lelkek is a mi hatalmunk alá kerültek.” Jézus azt válaszolta, hogy *ne annak örüljete, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.*” Ez a legfontosabb dolog számomra.

Az Élet Könyve Istennél van, és nagyon izgalmas dolog tudni, hogy az én nevem benne van abban a könyvben. A Jelenések Könyvének 20.-ik fejezetében olvashatjuk, hogy Isten nagy fehér trónusa előtt kinyitották a könyveket, és János azt írja:

És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsinyek a trónus előtt állnak, és könyvek nyitattak ki. Még egy könyv nyitattott ki, az élet könyve, és a halottak a könyvbe írottak alapján ítéltettek meg cselekedeteik szerint.

A tenger kiadta a benne levő halottakat, a Halál és a Pokol is kiadták a náluk levő halottakat, és megítéltetett mindenki cselekedetei szerint.

És a Halál és a Pokol belevettették a tűz tavába: ez a második halál, a tűz tava.

Itt is szó van az Élet Könyvéről.

Érdekes, hogy Isten könyvében benne vannak azoknak a nevei, akik a mennyei királyság örökösei. Mikor írta be Isten a te nevedet az Élet könyvébe? Gondolod, hogy a megtérésed napján történt ez? Nem.

A Jelenések könyvében azt olvashatjuk, hogy már a föld teremtése előtt bekerült a nevünk az Élet könyvébe. Hogy tudta ezt megcsinálni? Úgy, hogy Ő az Isten, és okosabb, mint te. Mindent tud, és nem tud semmi újat tanulni. Ezért Ő mindigis tudta, hogy ki fog megtérni, és ezért beleírta ezek nevét az Élet Könyvébe még a teremtés előtt.

Ezért boldogok lehettek, hogy már akkor ismert titeket, és beírta a neveteket oda a föld teremtése előtt.

Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete.

Mindig örülhete az Úrban, főleg azért, hogy beírta a nevemet az Élet Könyvébe, köszönöm Istenem!

Egy szomorú, megsavanyodott keresztény nem jó tanubizonyosság Jézus Krisztus evangéliuma számára.

A ti szelídségeitek legyen ismert minden ember előtt. Az Úr közel!

Itt Pál arra utal, hogy éljenek mértéktartóan, mert közel az Úr eljövele.

Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt;

Az aggodalomra a válaszuk az imádság, és az elkötelezettség. Pontosan azokért a dolgokért kell imádkozzak, amelyek aggodalomra készítetnek, és miután imádkoztam ezekkel kapcsolatban, Istenre kell bízam a megoldásukat.

Tudnom kell, hogy ha már egyszer Isten kezébe adtam a dolgokat, akkor Ő a saját dicsőségére fogja megoldani ezeket. Lehet, hogy nekem nem fog tetszeni a megoldás, mert én nem úgy akartam volna, de köszönöm Istennek, hogy nem én irányítok, és köszönöm, hogy Ő ura minden körülményemnek.

Ha én irányítanám az életemet, akkor a lehető legrosszabb dolgokat tenném vele, miközben azt hinném, hogy minden jó, amit teszek.

Ha megengednétek a gyerekeiteknek, akkor csak és kizárólag fagyilaltot ennének. Én is így irányítanám az életemet, hogy csak édes legyen és tejszínhabos. Lazára venném a dolgokat, de nem ez az út.

Gyakran nehézségek és problémák jönnek, sokmindent nem értek, de a hitem megpróbáltatik, és erősödik, mert megtanulok akkor is Istenbe bízni, amikor nem látom az utat. Az élet nehéz és fájdalmas volt, tele szenvedéssel, de semmiért sem adnám a tanultakat, mert hatalmasat nőttem, az Istennel való kapcsolatom mindentől egyre jobb lett, és ez sokkal de sokkal többet számít, mint a szenvedések.

imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással

Az imádság egy igen széleskörű kifejezés, és Istennel való közösséget jelent. Az imádság nem monológ, hanem párbeszéd. Nagyon fontos, hogy várjunk Istenre, hogy Ő is beszélhessen velünk, majd mi magunk is szóljunk Hozzá.

Sokan monológnak gondolják, elmondanak mindent, majd felállnak és elmennek, de nem várják meg Isten választát. Az évek során arra jöttem rá, hogy sokkal fontosabb, hogy Isten beszéljen velem, mint az, hogy én beszéljek Vele. Meg vagyok győződve arról, hogy amit Isten nekem akar mondani, az sokkal fontosabb, mint az, amit én akarok Istennek mondani.

A könyörgés is az imádság része, amelynek során a kéréseimet ismertetem Isten előtt. Ez a saját szükségleteim és mások szükségleteinek Isten elé tárása.

Az Úr imáját megnézve: „Miatyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a Te neved”, láthatjuk, hogy Isten nagyságának, és dicsőségének felidézésével kezdődik. Az általános könyörgés következik: „Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, úgy a mennyben, mint a földön.”

Ezután következnek a specifikus, közeli időre vonatkozó kéréseink: „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek. Ne vigyél minket kísértésekbe, és szabadíts meg minket a gonosztól.”

Ismét hálaadás, magasztalás következik: „Mert Tied az ország, a hatalom, és dicsőség mindörökké.

Tehát magasztalással kezdődik és végződik, és közöttük található a kérések.

és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.

„Most mit csinálsz ezzel a problémával?” „Imádkoztam érte” „Jó, jó, de mit fogsz csinálni?” „Imádkozom” „Rendben, de valamit tenni is kell, nem?” Nem, Isten el fogja rendezni, békesség van a szívemben, mert az Isten kezébe adtam a dolgot, és nem küzdök velük többet. És most pedig megnyugszom, és olyan békességem lesz, amely minden emberi értelmet meghalad. Saját értelmemet is meghaladja, mert nem értem, hogy miként tudok nyugalomba lenni ilyen körülmények között.

Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, ezeken gondolkozzatok!

Ez elég rendesen kizárja a televíziózást, nem igaz? Nap mint nap egyre csak árad belőle az agy beszennyezése, az egész világot megfertőzi a televízió és a filmipar. Az embereket a pusztulás felé viszi, mert olyan dolgokon gondolkodnak, ami tisztátalan, trágár, mocskos, erkölcstelen és hazug. De nem ezeken a dolgokon kellene gondolkoztatok.

Tragikus, hogy az emberek lefekvés előtt TV-t néznek, mert így mélyen a fejükbe ültetik azt a szemetet. Rájöttem, hogy az a dolog, amire közvetlenül elalvás előtt gondoltam az meg is marad bennem. Gyerekként megtanultam azt, hogy bármilyen hosszú verset képes vagyok bemagolni, ha elalvás előtt háromszor elolvasom. Reggel aztán felkeltem, és el tudtam mondani az egészet. Úgy tűnik, hogy az éjszaka folyamán az agyad tovább dolgozik az utolsó gondolatokon.

Érdekes, hogy a tisztességes, igazságos, tiszta, szeretetreméltó gondolatok helyett inkább a sebeinket szeretjük nyalogatni, a csalódásokon, a kiábrándulásainkon gondolkozunk.

Amit tanultatok és átvettetek, hallottatok és láttatok is tőlem azt tegyétek, és veletek lesz a békesség Istene!

Amikor Pál apostol az efezusi vénekkel beszélt, azt mondta, hogy „naponta veletek voltam, tanítottalak és magam is megmutattam mindent.” Az élete példaként állt mások előtt, az általa hirdetett dolgokat bemutatta az embereknek.

Mindig is így kellene legyen, hogy nemcsak kijelentjük az igazságot, hanem be is mutatjuk az életünkön keresztül.

Nagy volt az örömöm az Úrban, hogy végre felbuzdultatok a velem való törődésre. Mert gondoskodtatok volna, de nem volt rá alkalmatok.

Másszóval, tudom, hogy segítséget akartatok küldeni, de nem volt alkalmatok ezt megtenni korábban. Emlékeztek, hogy Epafroditosz hozta el Rómába a Filippi gyülekezet ajándékát Pál számára.

Nem a nélkülözés mondatja ezt velem, mert én megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek.

Milyen létfontosságú lecke ez számunkra! A körülményeink nem mindig lehetnek kellemesek. Pál is börtönben volt, 24 órán keresztül egy római katonához láncolva, de mégis elégedett volt, mert megtanulta, hogy az legyen minden körülményben.

Tudok szűkölködni és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, a bővölködésbe és a nélkülözésbe egyaránt.

Bármilyen helyzetben elégedett vagyok, mert megtanultam, hogy az életem Isten kezében van.

Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.

És itt a titok. Bővülködhetek, lehetek szegény, mindent megtehetek Krisztusban, mert Ő megerősít engem.

János evangéliumának 15.-ik fejezetében Jézus a tanítványaihoz fűződő viszonyáról beszélt, azt mondta nekik:

Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda.

Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.

Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek.

Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.

Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.

Elhiszitek-e ezt? Én sokáig nem hittem el. Az Úr be kellett ezt bizonyítsa számomra. Azt gondoltam, hogy vannak értelmes dolgok, amiket meg tudok csinálni saját erőmből is, és sokáig próbálkoztam azzal, hogy Istennek átadjam a saját áldozataimat. Egy napon aztán, évek szenvedései után rájöttem az igazságra, hogy „nélküle semmit sem tehetek.”

Istennek hála, ugyanazon a napon azt is megtanultam, hogy *Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem*. Nem vagyok hát teljesen letörve, mert nem tudok semmit tenni saját magam, inkább örülök, mert mindent megtehetek az Ő erejében.

Alapvető dolog a keresztyén növekedésünk szempontjából, hogy e két verset megtanuljuk: *mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni*, mondta Jézus és *Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem*, mondta Pál.

Mégis jól tettétek, hogy közösséget vállaltatok velem nyomorúságomban.

Azt pedig tudjátok ti is, filippiek, hogy az evangélium hirdetésének kezdetén, amikor eltávoztam Macedóniából, az ajándékozás és elfogadás tekintetében egyetlen gyülekezet sem állt velem kapcsolatban, csak ti egyedül,

Makedóniában volt több más gyülekezet is, amelyet Pál alapított: a thesszalonikai, a bereai, de az egyetlen gyülekezet, amely teljes erejéből támogatta Pált az a filippi gyülekezet volt.

mert egyszer-másszor Thesszalonikába is küldtetek szükségleteimre.

Nem mintha az ajándékot kívánnám, hanem azt kívánom, hogy bőségesen kamatozzék az a ti javatokra.

Ez igen! Pál megköszöni nekik, amit küldtek, de nem azért, mert vágyott az ajándékra, hanem azért, hogy ez a cselekedetük gyümölcsöt hozzon számukra. Istennek érdekes könyvelési rendszere van, amelyben az általatok a Királyság javára eszközölt befektetések a ti számlátokra gyümölcsöznek.

Jézus azt mondta, hogy „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészti meg, és ahol a tolvajok sem ássák ki, és nem lopják el. Mert ahol a kincséd van, ott lesz a szíved is.”

Isten a misszionáriusokat támogató személy részére beszámítja a missziós munka gyümölcsét. *Hogyan hallják meg igehirdető nélkül? És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el?*

Azok tehát, akik elküldik őket, ugyanúgy részesülnek a szolgálat gyümölcséből, mint azok, akik elmennek. Ezért nagyon óvatosan akarom támogatni a szolgálatokat, mert biztos akarok lenni abban, hogy az egy hatékony, Isten érdekében végzett szolgálat legyen.

Sok sarlatán van a világban, akik a saját pénztárcájukat tömik meg, ahelyett, hogy Istennek szolgálnának. Legyetek óvatosak ti is a pénzek befektetésével kapcsolatban.

Pál azt mondta, hogy bőségesen kamatozzék a javatokra, de van olyan befektetés, aminek nem akarom a kamatait az én számlámon látni. Biztos akarok lenni abban, hogy valós és értelmes munkát végeznek Istenért, amely gyümölcsöket kamatozik.

Átvettem mindent, és bővelkedem. El vagyok látva, miután megkaptam Epafroditosztól, ami tőletek jött olyan kellemes illatként és kedves áldozatként, amely tetszik az Istennek.

Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségéteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.

Milyen dicsőséges ígéret ez! „Ha Isten a saját Fiát nem kímélte tőlünk, akkor mennyivel inkább ad meg mindent számunkra.”

*A dicsőség pedig Istenünké és Atyánké örökkön-örökké. Ámen.
Köszöntetek minden szentet a Krisztus Jézusban. Köszöntenek titeket a velem levő testvérek.*

*Köszöntenek titeket a szentek mind, főként pedig a császár udvarából valók.
A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel!*

Milyen gyönyörű levél ez a filippiekhez!

Isten adja, hogy gyarapodjatok az Ő szeretetében Lélekkel teli életek során, és lássátok beteljesülve Isten ígétét. Ő minden szükségleteket betölti lelkileg, pénzügyileg és egészségileg, az Ő gazdagságának és dicsőségének megfelelően a mi Urunk, Jézus Krisztusban.